

дателната власт и въ случай на крайни увлечения, гибелни за страната, въ случай на конфликтъ помежду законодателната дѣйность и общественото мнѣние, той разтуря камарата, за да даде възможность на главния сѣдия—народътъ—да възстанови равновѣсието. И макаръ послѣдната дума да е на народа, държавниятъ глава е първиятъ арбитъръ, който избира моментъ, прѣцѣнява го и призовава народа на работа. Нека прѣдадемъ тукъ мислитѣ на двама видни английски политически мъже, Lord Salisbury и Bryce, за значението, което покойната кралица Виктория е имала за парламентарния режимъ въ Англия, страна на истински парламентаризъмъ. „Тя, казва Lord Salisbury, имаше чудна способность да знае какво мисли народътъ. Азъ винаги мислѣхъ, като зная какъ мисли кралицата, че знаяхъ какъ мислятъ и подданицитѣ — специално сръдната класа; такъвъ проникателенъ бѣше нейниятъ умъ. Тя никога не държеше яко за своитѣ възгледи, бѣше много внимателна и отстъпчива; тя не щадѣше трудътъ си, тя бѣше способна на всички пожертвувания, за да може да направи на съвѣтниците си по-лека тежката работа на държавното управление“. „Ние не чувствуваме, прибавя Bryce, точно до каква степенъ свободно приетата конституционна традиция се дължи на самата кралица. Тя никога не се е опитала да се вмѣсва въ работитѣ на нѣкой министъръ, който имаше довѣрието на камарата на общинитѣ. Когато тя оказваше извѣстно влияние, то бѣше: или да се избѣгне войната, както въ 1851. и 1864, или да се избѣгне кон-